

Olvasók fóruma

Mitől nem egyszerű az Örömhír egyszerűsége?

Elszomorodva olvastam az ÉV 2006. áprilisi számát. Milyen egyszerű is a jézusi üzenet. Milyen régóta tudjuk ezt az egyszerűséget: jónak kell lenni. Húsz évszázada, ötven évszázada? Valahogyan az az érzésem, hogy mindig is tudta az ember, és mégis.

Sárdy Péter azt írja: „Jézus jó híre pedig... továbbfejlődött az emberi jogok, az erőszakmentesség, valamint a népeket és fajokat átfogó szolidaritás mai eszményképeivé, melyek körünkben – ha lassan is, de – végre hatni kezdenek az emberek gondolkozására”. Vagy Ruth Misselwitz: „Ez a szeretet tisztában van az igazsággal, mégsem közösít ki, mert ez a szeretet határtalan...” Vagy Gromon András: „...a vagyonszétosztása, az osztozás a szegényekkel... a Törvény tárgy-szerű, egyedül helyes értelmezése.” Majd Harald Pawlowski: „Egyoldalúan [mármint az egyházak oldaláról] le kell leplezni a gazdagság, az élvezetek és a hatalom bálványát, és meg kell szüntetni a pusztító jóindulat és a felelős cselekvés kettéválasztását. Az ellenségesség megszüntetése eleven folyamat, gyakorlással megszerzendő magatartás...” Vagy ott van Wolfgang Kessler: „A világ csak akkor fog megváltozni..., ha áttörjük az uralkodó logikát... A legnagyobb változások olyan személyektől indulnak ki, akik tudatosan megtagadják az uralkodó logikát, a hétköznapi mérceket és normákat, és a maguk útját járják...” És ott van Louis Kretz: „Csupán mindannyiunknak gyakorolnunk kell az embertársi szeretetet, s akkor eljön Isten régóta vágyott országa... A történelmünkben szereplő apa arra vár, sőt meg kell várnia, amíg veszekedő gyerekei észhez térnek...”

Igen. Mindig is ezek miatt jöttek el a messiások. Azért, hogy „megtörjék az uralkodó logikát”, hogy „észre térítsenek”, hogy „hassanak az emberi gondokozásra”, hogy „leleplezzenek”, hogy „rámutassanak”, és még azt is elmondták, hogy mit is kell „gyakorolni”. Soha nem a tanítókkal volt a gond, és soha sem a tanítás

megértésével, hiszen az ész számára mindig is egyszerű volt: jónak kell lenni. De az ész sohasem volt képes sem a testre, sem az érzelmre hatni, mert ha ezek ereje külső behatásra – manipulálás, tömegpszichózis, a hagyomány, az uralkodó logika – lép fel, akkor még a legjobbaknál is elnyomja az ész erejét. És a külső behatás mindenkor és mindig ugyanúgy érvényesül. Sárdy vagy Kretz azon feltételezése, hogy végre valami – a jó hír – hatni kezd az emberiségre, időről időre mindig felmerült azokban, akik szívükben erre vágytak, de nem látták a körülmények, a külső hatások mérhetetlen nagy erejét az emberi lélekre. Mitől is történnek észhez nagy tömegben a gyerekek, vagy kik törjék át az uralkodó logikát, hogy tanítsák a gyerekeket, amikor évezredek óta – legjobb szándékaink mellett – ugyanazok a körülmények, ugyanaz a hagyomány, ugyanazok a szokások – a befolyásolhatóság és a „majd holnap” – uralnak mindannyiunkat?

Nem, valami nem stimmel! És nem a tudással nem stimmel. Minden ember szívében (tudatalattijában, vagy -felettijében) évezredek óta ott van ez az egyszerű szabály, ami hétköznapi vagy nappali tudatában képtelen érvényesülni. És akkor minden jó szándéka ellenére, élete minden pillanatában nem ennek a szabálynak megfelelően „gyakorol”, hanem a körülötte lévők – szülők, nevelők, példaképek – jól begyakorolt szokásainak megfelelően. Nem is tud mást tenni, mert akkor „át kellene törnie”, árral szemben kellené úsznia, és ez nem megy másképp, csak akkor, ha ezt az áttörést gyakorolja minden lélegzetvételével, mozdulatával, gondolatával, érzésével, vagyis teljes szívével, teljes lelkével, teljes elméjével, minden erejével. Ahogy Turiák Ildikó mondja: „Aztán évek, évtizedek

múltán ez [az Istenre hallgatás] már nem is időigényes, mert Isten bennem van, állandóan jelen van”. Mert ezt gyakorolta évekig, évtizedekig, árral szemben, vagyis nem magától, nem emberiség méreteiben „lassan hatni kezd”, hanem egy valaki, aki át akar törni, teljes lényével ráfigyelve, „ráhallgatva”, „csendben” várakozva, befogadva, erő-feszítés nélkül teszi, amit hall, lát, azt, ami ellentétes minden évezredek szokással, ahogy Peter Rosien írja: „Ő mindig jelen van. Isten bennem van, és körülöttem. Rejtély számomra, hogy oly gyakran észlelem ezt...”

Nincs más út. Ezt kell tanítani a gyerekeknek, ezt a ráhallgatást, jelenlétének ezt az érzékelését, ezt a figyelem-odaszentelést, elsősorban nem a világra, hanem Rá. A többi majd mind megadatik hozzá. És nekik kell ezt megtenniük, akik már látnak, hallanak, nem úgy, ahogy a világ lát és hall, hanem ahogy mindenki „objektív lelkiismeretébe” be van írva, de csak azok számára elérhető, akik ezt egész életük során gyakorolják. És a módszer is ismert évezredek óta. Nem a szerzetes módszere, nem a fakíré és nem is a jogié, hanem a hétköznapi egyszerű embereké. Csak ez a módszer nem népszerű, mert csendet, türelmet, elengedést, várakozást és belső figyelmet igényel, amikkel már rég nem rendelkezünk.

Farkas István
Budapest

